

cinelor lor. Aquestu spectacolū fu fôrte tristū pentru dênșii, quarī erā deprinși a viețuī între ómenī liberi.

« Éttō palatulū guvernatoruluī, đisse emigranțilorū căpitanulū navii, arrētându-le unū edificiu mărețū, în apropiere de portū. Acolo veți afla în quare parte a țerreī vi se va da voiă de a vė stabili. Quātū pentru aquesta, đisse ellū arrētând pe Conrad, quare sta nemișcatū pe pruntū, și nu cutezā să-și ridice ochii, ellū este allū meū; illū voiū vinde cum voiū puté mai bine.

— Să vindī pe fiulū meū! strigā tatălū Riemann, punēndu-se între Conrad și căpitanū; mă voiū oppune la aquéstă infamiă, pînō la ultima picătură de sânge que va curge în vinele melle. Cătă să fiă legi și în astă țerră, și nimenī nu va suferi qua să se vëndă aci ómenī liberi.

— Tocmai pentru-quō sunt legi aici, respunse căpitanulū cu unū surrisū batjocoritor, eū illū voiū vinde. Uite, cunnosci subsemnătura sa? Éttō actulū prin quare ellū m'a recunnoscutū de proprietarū allū seū. » Dîcēnd aqueste cuvinte, ellū scósse din posunarulū seū actulū subsemnatū de Conrad, și-lū citi bētrānuluī, fārō ânsē a i-lū da în mână. « Nu cum-va cređi, urmā ellū cu aquellași tonū, quō ași fi addus cincī persóne la Brasilia